

úmyslu cit. normy, jež zaměstnavateli výslovně poskytuje šest dní k odhlášce. Právním proto žal. úřad si předpis ten vyložil tak, že jest počítati lhůtu tu stejně, jako se děje u podobných lhůt v řízení správním, tím způsobem, že se nepočítá den, do něhož spadá událost, již se má lhůta počínati.

Stížnost dovolává se toho, že znění nynějšího zák. jest zřejmě odlišné od znění § 31 nem. zák. z r. 1888, stanovíc počítání lhůty odhlášovací »ode dne, kdy pojištěnec přestal vykonávati práce«, kdežto cit. § 31 nem. zák. nařizuje podati odhlášku nejpozději třetího dne po skončení pracovního poměru, a míní, že toto znění § 31 připouštělo výklad zastávaný okresním úřadem, nikoli však znění § 17 nového zák. č. 221/24. Ze srovnání těchto dvou předpisů neplyne podle názoru nss-u nic pro výklad, který dává stížnost § 17.

Výklad shora uvedený, že podle § 17 cit. zák. je zaměstnavateli k podání odhlášky vyhrazeno plných 6 dní, potvrzují i materialie zákona:

Znění § 17 zák. není slovně shodným se zněním starého nemocenského zákona, který nařizuje podati přihlášku (odhlášku) nejpozději třetího dne »po počátku zaměstnání«, (»po skončení pracovního poměru«). Původní vládní návrh zák. č. 221/24 měl jinou textaci: místo úsloví o započetí, resp. skončení prací nebo služeb byla zde obsažena slova: »kdy bylo zahájeno, resp. skončeno zaměstnání povinně pojištěné«. V důvodové zprávě k §§ 17 až 23 o přihláškách, odhláškách a oznámeních bylo zdůrazněno, že osnova přejímá v podstatě dosavadní předpisy právní.... Užší výbor sociálně-politický poslanecké sněmovny pozměnil však textaci vládní návrhu v tomto směru tak, jak zákon nyní zní. Ve zprávě není uvedeno, proč zvolena právě jiná textace, tolik však lze z obsahu zprávy té k § 17 vyčísti, že výbor tuto změnu nepovažoval za změnu významnou, nýbrž jen za »textovou« úpravu podřízeného významu. Kdyby bylo šlo o změnu zásadní, byla by se o tom stala nepochybně zmínka v materialích zákona. Novela č. 184/28 neprovedla jiné změny, nežli že prodloužila lhůtu ze tří na šest dní. Lze proto právní předpoklady sporné normy § 17 posuzovati se stejného hlediska jako dříve a lze proto i čerpati poznatky pro výklad této normy z judikatury, vztahující se na § 31 nem. zák., která předpis tento vykládala tak, že lhůta zde stanovená obnáší plné tři dny a nepočítá se od hodiny k hodině (sr. Budw. č. 11.004/1897 a č. 7120 — A 1909). Z těchto nálezů jest patrno, že právě ze znění § 31 nemoc. zák. vznikaly pochybnosti, zdali nemá snad třídní lhůta v tomto paragrafu stanovená býti počítána a momento ad momentum, kteréžto pochybnosti odstranila přesnější dikce § 17 zák. č. 221/24, vyslovujícího jasně, že lhůta jest počítati podle dní.

Č. 10.437.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Při opožděném vykonání odborné zkoušky nenastával časový postup (§ 51 odst. 3 služ. pragm.) již uplynutím lhůty předepsané pro tento postup, nýbrž teprve vykonáním odborné zkoušky.

(Nález ze dne 24. března 1933 č. 5046.)

Prejudikatura: Srovn. Boh. A 8342/30.

Věc: Ing. Josef S. v P. (adv. Dr. Frant. Kysela z Prahy) proti ministerstvu pošt a telegrafů (pošt. kom. Dr. Boh. Míček) o úpravu požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nss zrušil nál. Boh. A 8342/30 podle § 7 zák. o ss výnos min. pošt z 10. února 1928, jímž odepřelo započtení služební doby, ztrávené st-lem od dovršení lhůty stanovené pro časový postup do služebních platů IX. hodn. tř. až do úspěšného výkonu vyšší zkoušky odborné, kterým byl podle ustanovení § 51 odst. 3 služ. pragm. tento časový postup podmíněn, do časového postupu; při tom vyslovil nss zásadu, že ani z § 51 odst. 3, ani z jiného předpisu služební pragmatiky nelze dovodit, že by tato doba nebyla započítatelná do časového postupu, nýbrž že jde o pouhý odklad realizace finančního efektu časového postupu. V důsledku tohoto nálezu zmocnilo min. pošt výnosem z 10. března 1930 ředitelství pošt v Praze, aby st-li započteno se zřetelem k ustanovení § 207 věty 1. zák. č. 103/26 předchozí jeho služební dobu pragmatikální, ztrávenou ode dne, kdy mohl se stát účasten časového postupu, do požitků býv. IX. hodn. tř., kdyby měl předepsanou vyšší zkoušku odbornou, až do výkonu této odborné zkoušky. Toto započtení provedlo ředitelství pošt výměrem ze 17. května 1930, jímž st-li sdělilo, že se mu ke dni výkonu zmíněné zkoušky, t. j. ke dni 28. listopadu 1922, dodatečně započítává předchozí služební doba 11 měsíců 27 dní, že podle toho byl zařaděn dnem 28. listopadu 1922 do 1. stupně IX. hodn. tř., a postoupil dnem 28. srpna 1923 do 2., dnem 28. srpna 1925 pak do 3. stupně IX. hodn. tř. a byl převeden dnem 1. ledna 1926 podle platového zákona do VI. platové stupnice stupně c.

Podáním (rekursem) ze 4. června 1930 domáhal se st-l, poukazuje na cit. nál. toho, aby mu požitky IX. hodn. tř. byly poukázány již ode dne 28. srpna 1921.

Min. pošt, jemuž podání to bylo předloženo jako odvolání, zamítlo žádost tu nař. výnosem.

Rozhoduje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, řídil se nns těmito úvahami:

Paragraf 51 odst. 3 služ. pragm. praví, že »časový postup je podmíněn úspěšným složením předepsaných odborných zkoušek«. Je tedy složení odborné zkoušky podmínkou postupu časového a nemůže v důsledku toho úředník postoupiti do požitků vyšší hodn. třídy, dokud nevykoná předepsané zkoušky odborné, byť i doba od dovršení lhůty časového postupu do případného pozdějšího výkonu této zkoušky zásadně byla započítatelná. Jde tu o odklad realizace finančního efektu časového postupu, t. j. úředníku dostává se požitků odpovídajících služební době fakticky teprve ode dne, kdy zkouška s úspěchem byla vykonána a tudíž podmínka, stanovená §em 51 odst. 3 splněna. Není-li zkouška vykonána v době stanovené pro tu kterou kategorii úřednictva, vyplývá z toho ustanovení § 51 odst. 3 služ. pragmatiky finanční újma úředníku, který se s výkonem zkoušky opozdil, záležející v tom, že požitky odpovídající služební době sice započítané, dostává skutečně

teprve ode dne složení zkoušky a nikoliv již ode dne, kdy podle lhůt časového postupu byl by měl na ně nárok, kdyby podmínce § 51 odst. 3 služ. pragmatiky byl dostál.

To bylo vysloveno v cit. nál. Boh. A 8342/30, na kterýž se obě strany odvolávají, avšak výklad, který tomuto nálezu dává st-l, je mylný, neboť st-li nepřísluší nárok na to, aby mu vyšší požitky byly poukázány se zpětnou účinností ode dne, kdy dovršil služební dobu, předepsanou pro časový postup do IX. hodn. tř., jelikož by se jinak předpis § 51 odst. 3 služ. pragmatiky, stanovící finanční újmu jako důsledek nesplnění podmínky tam určené, stal ilusorním.

Č. 10.438.

Zaměstnanci veřejní: K výkladu ustanovení § 9 odst. 2, věty druhé zák. č. 287/24 stran povinnosti vrátiti přebrané drahotní přídavky.

(Nález ze dne 24. března 1933 č. 5047.)

V ě c: Josef Ch. v T. proti ministerstvu spravedlnosti o přídavek na schovance.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-li, okresnímu soudci, byly poukázány posledně výměrem presidia soudní tabule v Bratislavě z 15. února 1924 se zřetelem na schovance Štěpána Š., dne 6. ledna 1915 narozeného, drahotní přídavek podle III. rodinné třídy ročních 9.033 Kč 60 h a přídavek na dítě ročních 1.500 Kč od 1. ledna 1924. Výnosem z 28. srpna 1924 přeložil ministr sprav. st-le k jeho žádosti na trvalý odpočinek. Výměrem presidia soudní tabule v Bratislavě z 2. září 1924 byly pak st-li od 1. října 1924 poukázány: výslužné ročních 24.210 Kč, jednotný drahotní přídavek ročních 3.360 Kč a přídavek na jmenovaného schovance ročních 1.500 Kč.

Výměrem z 31. března 1930 sdělilo presidium vrchního soudu v Bratislavě st-li toto: »Provedeným šetřením bylo zjištěno, že Váš schovanec Štěpán Š. je příslušníkem státu rumunského. Podmínkou pro nárok na vyšší rodinnou třídu jednotného drahotního přídavku a přídavku na děti je však podle ustanovení § 6, I, odst. III a IV zák. č. 394/22 čsl. státní občanství členů rodiny, tedy manželky a dětí (v širším smyslu, t. j. manželských, nemanželských, přijatých za vlastní i za schovance) a nelze tedy v žádném případě vypláceti tyto přídavky na členy rodiny, kteří této podmínky nesplnili. Tyto drahotní požitky přísluší na ně až od doby průkazu čsl. státního občanství. V důsledku toho pozměňuji za souhlasu gřř v Bratislavě zdejší opatření z 2. září 1924 v tom směru, že Vám poukazuji od 1. ledna 1925 počínajíc do odvolání jednotný drahotní přídavek II. rodinné třídy ročních 3.360 Kč. Přídavek na děti ročních 1.500 Kč od 1. ledna 1925 odpadá. Přeplatek vzniklý výplatou přídavku na děti předpisuji Vám po rozumu ustanovení druhé věty odst. 2 § 9 zák. č. 287/24 k náhradě srážkou z doplateků z chystané úpravy Vašich odpočívňých požitků v důsledku započtení soudcovského přídavku podle zák. č. 290/24 do pensijní základny.«